

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 86/22
Λουξεμβούργο, 18 Μαΐου 2022

Απόφαση στην υπόθεση T-609/19
Canon κατά Επιτροπής

Το Γενικό Δικαστήριο απορρίπτει την προσφυγή της Canon, στην οποία επιβλήθηκε πρόστιμο 28 εκατομμυρίων ευρώ από την Επιτροπή λόγω μη τήρησης των κανόνων περί ελέγχου των συγκεντρώσεων κατά την εξαγορά της Toshiba Medical Systems Corporation

Το 2016, η Canon Inc. (στο εξής: προσφεύγουσα), ιαπωνική πολυεθνική εταιρία η οποία ειδικεύεται στην κατασκευή οπτικών προϊόντων και προϊόντων επεξεργασίας εικόνας, εξαγόρασε την Toshiba Medical Systems Corporation (TMSC), θυγατρική κατά 100 % της Toshiba Corporation (στο εξής: Toshiba).

Η εξαγορά πραγματοποιήθηκε σε δύο στάδια, μέσω φορέα ειδικού σκοπού (MS Holding), ο οποίος συστάθηκε ειδικώς για τη συγκεκριμένη εξαγορά. Σε πρώτο στάδιο, στις 17 Μαρτίου 2016, η MS Holding απέκτησε ορισμένες μετοχές με δικαίωμα ψήφου της TMSC, καταβάλλοντας περίπου 800 ευρώ ως αντίτιμο, ενώ η προσφεύγουσα απέκτησε, ως αντάλλαγμα για την καταβολή ολόκληρου του συμφωνηθέντος τιμήματος εξαγοράς της TMSC (περίπου 5,28 δισεκ. ευρώ), δικαιώματα προαίρεσης επί του συνόλου των υπόλοιπων μετοχών με δικαίωμα ψήφου της TMSC. Επιπροσθέτως, η προσφεύγουσα απέκτησε τη μοναδική μετοχή χωρίς δικαίωμα ψήφου της TMSC, έναντι ποσού περίπου 40 ευρώ (στο εξής: ενδιάμεση πράξη).

Σε δεύτερο στάδιο, στις 19 Δεκεμβρίου 2016, αφού έλαβε την έγκριση της συγκέντρωσης από την Επιτροπή, η προσφεύγουσα άσκησε τα δικαιώματα προαίρεσης που διέθετε, προκειμένου να αποκτήσει τις υποκείμενες μετοχές με δικαίωμα ψήφου της TMSC, ενώ η TMSC αγόρασε τις διακρατούμενες από την MS Holding μετοχές της με δικαίωμα ψήφου, καθώς και τη διακρατούμενη από την προσφεύγουσα μετοχή χωρίς δικαίωμα ψήφου (στο εξής: τελική πράξη). Με τις δύο αυτές πράξεις, η TMSC κατέστη θυγατρική της προσφεύγουσας κατά 100 %.

Σκοπός της ως άνω εξαγοράς κατά στάδια ήταν να αναγνωριστεί η πώληση της TMSC στους λογαριασμούς της Toshiba ως εισφορά στο κεφάλαιο της τελευταίας έως τις 31 Μαρτίου 2016, χωρίς η προσφεύγουσα να αποκτήσει τυπικά τον έλεγχο της TMSC πριν λάβει τις αναγκαίες εγκρίσεις από τις αρμόδιες αρχές ανταγωνισμού.

Μετά την αποστολείσα από την προσφεύγουσα προκοινοποίηση τον Μάρτιο του 2016, η συγκέντρωση κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή τον Αύγουστο και εγκρίθηκε από την τελευταία τον Σεπτέμβριο του ίδιου έτους.

Παράλληλα, ωστόσο, η Επιτροπή κίνησε έρευνα λόγω πιθανολογούμενων παραβάσεων των υποχρεώσεων κοινοποίησης και αναστολής, οι οποίες προβλέπονται στον κανονισμό περί συγκεντρώσεων¹. Βάσει των υποχρεώσεων αυτών, **οι επιχειρήσεις που μετέχουν σε συγκέντρωση με ευρωπαϊκή διάσταση πρέπει να κοινοποιούν τα σχέδιά τους στην Επιτροπή, προκειμένου να εξεταστούν πριν από την εκτέλεσή τους (υποχρέωση**

¹ Κανονισμός (ΕΚ) 139/2004 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων («Κοινοτικός κανονισμός συγκεντρώσεων») (ΕΕ 2004, L 24, σ. 1).

κοινοποίησης)², ενώ δεν μπορούν να εκτελέσουν κοινοποιηθείσα πράξη πριν λάβουν έγκριση από την Επιτροπή (υποχρέωση αναστολής)³.

Με την απόφαση της 27ης Ιουνίου 2019⁴, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα παρέβη τις ως άνω υποχρεώσεις της, καθόσον είχε θέσει πρόωρα σε εφαρμογή την εξαγορά της TMSC. Κατ' ουσίαν, η Επιτροπή έκρινε ότι η προσφεύγουσα, προβαίνοντας στην ενδιάμεση πράξη, είχε πραγματοποιήσει εν μέρει την ενιαία συγκέντρωση, η οποία συνίστατο στην απόκτηση της TMSC, και ως εκ τούτου είχε παραβεί τις υποχρεώσεις κοινοποίησης και αναστολής. Για τον λόγο αυτόν, η Επιτροπή της επέβαλε δύο πρόστιμα, συνολικού ποσού 28 εκατομμυρίων ευρώ.

Η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της απόφασης της Επιτροπής, η οποία απορρίπτεται στο σύνολό της από το έκτο τμήμα του Γενικού Δικαστηρίου.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

Το Γενικό Δικαστήριο, κατ' αρχάς, απορρίπτει το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η ενδιάμεση πράξη δεν είχε ως αποτέλεσμα την απόκτηση του ελέγχου της TMSC και, ως εκ τούτου, δεν συνιστά παράβαση των προβλεπόμενων στον κανονισμό περί συγκεντρώσεων υποχρεώσεων κοινοποίησης και αναστολής.

Παραπέμποντας σε πάγια νομολογία του Δικαστηρίου⁵, το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η πραγματοποίηση συγκέντρωσης επέρχεται μόλις οι μετέχοντες στη συγκέντρωση αναπτύξουν δραστηριότητες οι οποίες συμβάλλουν στη μόνιμη μεταβολή του ελέγχου της επιχείρησης-στόχου. Κάθε μερική πραγματοποίηση συγκέντρωσης εμπίπτει, επομένως, στο πεδίο εφαρμογής της υποχρέωσης αναστολής, και τούτο ανταποκρίνεται στην απαίτηση εξασφάλισης αποτελεσματικού ελέγχου των συγκεντρώσεων. Υπ' αυτό το πνεύμα, ο κανονισμός περί συγκεντρώσεων αντιμετωπίζει ως ενιαία συγκέντρωση πράξεις οι οποίες είναι στενά συναφείς, με μόνη εξαίρεση τις περιπτώσεις κατά τις οποίες τέτοιες πράξεις δεν είναι αναγκαίες για την επίτευξη της μεταβολής του ελέγχου της επιχείρησης-στόχου και δεν έχουν, επομένως, άμεσο λειτουργικό σύνδεσμο με την πραγματοποίηση της πράξης συγκέντρωσης.

Ορθώς, επομένως, η Επιτροπή είχε παρατηρήσει ότι στη νομολογία του Δικαστηρίου γίνεται διάκριση μεταξύ των εννοιών «συγκέντρωση» και «πραγματοποίηση της συγκέντρωσης». Συγκεκριμένα, ενώ «συγκέντρωση» θεωρείται ότι υπάρχει το πρώτον όταν λαμβάνει χώρα μόνιμη μεταβολή του ελέγχου, η «πραγματοποίηση» συγκέντρωσης μπορεί να επέλθει μόλις οι μετέχοντες στη συγκέντρωση αναπτύξουν δραστηριότητες οι οποίες συμβάλλουν στη μόνιμη μεταβολή του ελέγχου της επιχείρησης-στόχου, ήτοι ενδεχομένως πριν από την απόκτηση του ελέγχου της εν λόγω επιχείρησης.

Ως εκ τούτου, το κριτήριο για να καθοριστεί αν οι υποχρεώσεις κοινοποίησης και αναστολής παραβιάστηκαν από την προσφεύγουσα δεν είναι το κατά πόσον υπήρξε απόκτηση του ελέγχου της TMSC πριν από την έγκριση της συγκέντρωσης, αλλά το κατά πόσον οι επίμαχες πράξεις συνέβαλαν, εν όλω ή εν μέρει, de facto ή de jure, στη μεταβολή ελέγχου της εν λόγω επιχείρησης πριν από την ημερομηνία αυτή.

Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο απορρίπτει επίσης το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο έλεγχος της πράξης συγκέντρωσης από την Επιτροπή δεν παρακωλύθηκε σε καμία χρονική στιγμή και με κανέναν τρόπο, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα απέκτησε τον έλεγχο της TMSC το πρώτον αφού έλαβε όλες τις εγκρίσεις των οικείων αρχών ανταγωνισμού. Κατά την προσφεύγουσα, ενόσω ο έλεγχος δεν αποκτήθηκε, δεν συντρέχει πρόωρη πραγματοποίηση της συγκέντρωσης. Για τη

² Άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού περί συγκεντρώσεων.

³ Άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού περί συγκεντρώσεων.

⁴ Απόφαση C(2019) 4559 final της Επιτροπής, της 27ης Ιουνίου 2019, σχετικά με την επιβολή προστίμων για μη κοινοποίηση συγκέντρωσης κατά παράβαση του άρθρου 4 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 139/2004 και για πραγματοποίηση συγκέντρωσης κατά παράβαση του άρθρου 7 παράγραφος 1 του εν λόγω κανονισμού (υπόθεση M.8179 – Canon/Toshiba Medical Systems Corporation).

⁵ Απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαΐου 2018, Ernst & Young, [C-633/16](#).

μερική πραγματοποίηση της συγκέντρωσης απαιτείται, επομένως, η απόκτηση μερικού ελέγχου. Ωστόσο, κατά το Γενικό Δικαστήριο, είτε αποκτάται ο έλεγχος, αφ' ης στιγμής μια οντότητα έχει τη δυνατότητα να ασκήσει καθοριστική επιρροή στην εταιρία-στόχο, είτε δεν αποκτάται. Ως εκ τούτου, ο προβαλλόμενος «μερικός έλεγχος» δεν μπορεί να αποτελεί προϋπόθεση μερικής πραγματοποίησης της συγκέντρωσης. Το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει εξάλλου ότι, για να είναι αποτελεσματικός ο έλεγχος της Επιτροπής, πρέπει να διενεργείται πριν από την, έστω και μερική, πραγματοποίηση της συγκέντρωσης.

Παραπέμποντας στη νομολογία του ⁶, το Γενικό Δικαστήριο απορρίπτει περαιτέρω το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο η ενδιάμεση πράξη δεν αποτέλεσε μερική πραγματοποίηση της συγκέντρωσης.

Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι **μια πράξη συγκέντρωσης μπορεί να πραγματοποιηθεί μέσω πολλών τυπικά διακριτών νομικών συναλλαγών και ότι, στην περίπτωση αυτή, εναπόκειται στην Επιτροπή να εκτιμήσει αν οι εν λόγω συναλλαγές συνιστούν μια ενιαία πράξη συγκέντρωσης, καθόσον έχουν ενιαίο χαρακτήρα**. Επομένως, στην περίπτωση περισσότερων νομικών διακριτών συναλλαγών, η Επιτροπή οφείλει να προσδιορίσει, με βάση τις πραγματικές και νομικές περιστάσεις κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως, τον οικονομικό σκοπό που επιδιώκουν τα μέρη, εξετάζοντας αν οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις ήταν διατεθειμένες να πραγματοποιήσουν καθεμία συναλλαγή χωριστά ή αν, αντιθέτως, κάθε συναλλαγή αποτελεί απλώς ένα στοιχείο μιας πολυπλοκότερης πράξης, χωρίς την οποία δεν θα είχε πραγματοποιηθεί από τα μέρη.

Στο πλαίσιο αυτό, **η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε σφάλμα χαρακτηρίζοντας την ενδιάμεση πράξη ως μερική πραγματοποίηση της συγκέντρωσης**. Πράγματι, ορθώς διαπίστωσε ότι, από την ημερομηνία κατά την οποία διενεργήθηκε η ενδιάμεση πράξη, ανεξαρτήτως δε των αποτελεσμάτων της έγκρισης της συγκέντρωσης, η προσφεύγουσα είχε αποκτήσει τη δυνατότητα άσκησης ορισμένου βαθμού επιρροής επί της TMSC δεδομένου ότι, μετά την πραγματοποίηση της εν λόγω πράξης, ήταν η μόνη η οποία μπορούσε να καθορίσει την ταυτότητα του τελικού αποκτώντος της TMSC.

Το Γενικό Δικαστήριο απορρίπτει επίσης το επιχείρημα της προσφεύγουσας περί του ότι η ενδιάμεση πράξη δεν έχει άμεσο λειτουργικό σύνδεσμο με τη μεταβολή του ελέγχου της TMSC και, ως εκ τούτου, δεν συνέβαλε στη μεταβολή του εν λόγω ελέγχου. Το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι, χωρίς την προταθείσα από την προσφεύγουσα διάρθρωση της συναλλαγής δύο σταδίων, θα ήταν αδύνατον για την Toshiba να παραιτηθεί του ελέγχου της TMSC και να εισπράξει οριστικώς το τίμημα για την εξαγορά της TMSC πριν από τα τέλη Μαρτίου 2016. Επιπλέον, στο πλαίσιο της συγκεκριμένης διάρθρωσης δύο σταδίων, η ενδιάμεση πράξη αποτελούσε αναγκαίο στάδιο για την επίτευξη της μεταβολής του ελέγχου της TMSC. Συγκεκριμένα, σκοπός της διάρθρωσης δύο σταδίων ήταν να δοθεί μέσω της ενδιάμεσης πράξης η δυνατότητα, αφενός, σε ενδιάμεσο αγοραστή να αγοράσει όλους τους τίτλους της TMSC με δικαίωμα ψήφου και, αφετέρου, στην προσφεύγουσα να καταβάλει οριστικώς στην Toshiba το τίμημα για την εξαγορά της TMSC, αποκτώντας ταυτοχρόνως τη μεγαλύτερη δυνατή βεβαιότητα ότι θα αποκτήσει τελικώς τον έλεγχο της TMSC.

Το Γενικό Δικαστήριο απορρίπτει την προσφυγή στο σύνολό της και καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου και εντός δύο μηνών και δέκα ημερών από της κοινοποίησής της μπορεί να ασκηθεί αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου, περιοριζόμενη σε νομικά ζητήματα.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προσφυγή ακυρώσεως αποσκοπεί στην ακύρωση πράξεων των οργάνων της Ένωσης που αντιβαίνουν στο δίκαιο της Ένωσης. Υπό ορισμένες προϋποθέσεις, τα κράτη μέλη, τα όργανα της Ένωσης και οι ιδιώτες μπορούν να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου ή του Γενικού

⁶ Απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 23ης Φεβρουαρίου 2006, Cementbouw Handel & Industrie κατά Επιτροπής, T-282/02.

Δικαστηρίου. Αν η προσφυγή είναι βάσιμη, η πράξη ακυρώνεται. Το καθού όργανο της Ένωσης οφείλει να καλύψει το ενδεχόμενο κενό δικαίου που δημιουργεί η ακύρωση της πράξεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Γενικό Δικαστήριο

Το [πλήρες κείμενο](#) της απόφασεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582